

VAN BINNEN EN VAN BUUTEN.

'n Over-Bétuwsch vertelselje

van J. J. CREMER.

Het was een heel smal paadje, dat van den molen door 't korenland heen, »de naaste weg naar 't dorp» heette, en niet slechts dat het zoo heette, maar 't was ook zoo.

'n Oarig wêgske; links oan 't eind van 't gelpe korn, ha'j 'n boerenarf met boomen, en heubargen, en 'n uiversnest; regts ha'j 't uutzigt op de Vêluwsche bargen en 't huus van den Duno; en, regt veuruut, doar ha'j 't derp met z'n twee kerkskes, en lêge huuskes, en linde- en pepelboomen, en — 't koren sting gelp, en de klaprozen woaren zoo frisch en de blaauwe kornbluumpkes ook. 'n Oarig wêgske! O! zoo'n oarig wêgske.

Dat vond SANTJE van den molen. SANTJE kon 't zoo boekkig (*) niet uutdrukken, moar SANTJE vond 't toch, en ze had altied schik as ze um 'n boodschap 't wêgske kos loopen, en as KEES 'r dan noaliep; KEES, die de eenigste was woar ze heel veul van hiew, umdat — umdat KEES ook

(*) Boekachtig.

de eenigste was die haar liefde bewees zoo as geen ander.

Daar komt ze 't wêgske af, en KEES volgt haar op den voet — ze konden toch niet naast elkander loopen. — SANTJE is klein; KEES is nog kleiner. SANTJE heeft bruine haren; KEES is blond — echt Betuwsch kind — blond, bij wit af. Mooi is het meisje niet, maar toch ze heeft iets liefs in de oogen; iets liefs en iets lijdends. KEES is ook niet mooi; zijn neus is wat dik, en wat stomp, maar zijn oogen — die staan goedig, erg goedig, vooral als ie SANTJE zijn liefde verklaart.

SANTJE is toch al heel klein voor 'n buitenkind van zestien jaren, 'en weet gij wat daarvan mede de oorzaak is? SANTJE was geen welgeschapen dochter toen ze het eerste daglicht aanschouwde, en SANTJE is het nog niet. Op 't dorp heet ze de gedrêide SAN, en die vuul zin van hart, die zetten zonder grond achter dat 'SAN' nog 'n »TIP.» As of ze 't helpen kos! as of krom van lief ook slecht van geist is!

Wie 't nou precies wil weten, dien zeggen wij: dat SANTJE door velen miskend, en door velen met verachting wordt bejegend, alleen — omdat ze zoo krom, en zoo scheef, en niet mooi is, en, dat zelfs zij, die haar kennen, en achten om haar goede inborst en edele hoedanigheden, haar veelal op den achtergrond plaatsen. Ze was: zoo'n gedrêide!

KEES kan 't niemendal schelen; de scheeve rug zijner

lieve vriendin heeft hem nog nimmer gehinderd, maar — KEES heeft ook inderdaad zijn liefste niets te verwijten. »'t Is wel droevig,» zegt SANNE, »dat KEES niet kan praten: hij is stom; doof is hij niet; dāt helpt nog.»

De goede KEES volgt zijn liefste op 't smalle paadje door de welige korenvelden; hij draagt haar hengselmand, waarin ze brood en kruidenierswaren uit den dorpswinkel moet halen. SANTJE spreekt niet, want ze is droevig gestemd; droevig, omdat ze t' huus altied lagchen as ze 't een of ander in 't ernstige meê wil proaten. Giesteren nog, toen ze over de prêk hadden geproat, had ze ook wat gezeid; moar KOBUS — hoar bruur — had geschimpt: of ze al die wiesheid in d'r bult had zitten. Zóó goeng 't dukkels. Moe-der en voader hadden 'r lief, dat wist ze wel, en op de zangschool hadden ze gern dat ze meêzong, umdat ze'n stem as 'n klökske had, moar — as 't uut was, dan goengen de jongens en derns (allemaal groote) vol lach en schik met mekoare noar huus, moar zij — allinnig, heel allinnig. En KEES dan..? Da's ook waar.. KEES was altied present um 'r af te hoalen, want meêzingen dat kos ie *natuurlik* niet. KEES was 'r, moar — um 'r nou is te zeggen, dat ze goed had gezongen; um 'r 'n bluumpke of 'n pluumpke te geven, dat kos ie *natuurlik* toch ook niet.

SANTJE en KEES zijn in 't dorp gekomen en de bakker-

kruidenier heeft haar mand gevuld en — zes pleskes (*) het ie toegegeven.

» Dank oe,» zegt SANTJE, en KEES vat de mand en SANTJE vat die ook, en ze dragen haar zamen weêr 't wêgske op, noar huus toe.

Ongeveer ter halverwege van 't mooie wêgske, staat 'n kleine iepenboom, zoo'n beetje op 'n heuveltje. Er zijn er veel die daar eens gaan zitten, en als er werkvolk op 't land is, dan loopen ze as 't schoftuur slaat, wat ze loopen kunnen, om 't eerst er aan te komen, ten einde — 't êt-en sloapuurke er door te brengen. Zoo'n oarig pleske. SANTJE en KEES zijn het plekje genaderd: » Jong, loave hier is êfkes goan zitten,» zegt het meisje, » 't is zoo lekker buuten, en straks, as 'k weêr t' huus bin, dan zit 'k tot den oavend toe, oan de snijton.» (†)

KEES heeft er niets op tegen, en SANTJE zet zich op het grasheuveltje onder den iepenboom, en KEES zet zich aan hare zijde, en staart het meisje in de oogen, en SANTJE zegt: » beste jong» en » goeije jong», en KEES zou nog veel meer liefs hebben gezegd dan SANTJE het deed, maar ach! — wij weten 't wel.

Twée pleskes kreeg KEES; één pleske at SANTJE; drie

(*) Koekjes. (†) De kuip of ton, waarin de kool of snijboonen voor den inmaak worden gesneden.

bleven er in 't buulje: één veur voader, twee veur moeder.

In den hoek van 't korenveld ter linkerzijde was alreeds met maaijen een aanvang gemaakt. 't Waren DORUS en HARMEN die er mêiden en AAG was aan 't busselen. De klok sloeg twaalf. Met twee rood eerden potjes, oan hengseljes van touw, trad 'n dernje van 'n joar of acht van den dorpskant af, 't wêgske op, en g'liek weg noar den boom toe.

»Doar hei'j BEÊRTJE,» riep DORUS: »kom OAG, goai meê? Dag HARMEN. Êt ze met smoak.»

»Van 's gelieken,» zei HARMEN, en HARMEN koos zijn weg naar 't boerenerf met de hooibergen en 't uiversnest, en DORUS en AAG — die moar arbeidsminsen waren — liepen 't elzenhout langs, toen links, en volgden BEÊRTJE op den iepenboom oan.

Wa'n knappe meid die OAG! Harrejennig! 'n meid as 'n bellefleur, zoo vast, zoo rond! DORUS zei, en dat zeijen êr veul: »'n meid um in te bieten.»

»Pardoes! wat zit doar onder den boom?» zei DORUS; »wie het doar ons plekske gestolen? Kiek is, OAG, ze zit met 'r rug dees kant uut. 't Liekt... 't liekt....»

»Wêl, 't is SANTIP van de meulen,» riep AAG: »ku'j dat niet zien? kiek! met d'r koffiemeulen op 'r linkerschoêr. 't Is krek of ze nog iement noast zich het, doar ze meê proat, moar, die zit achter den boom.»

»Krek! krek!» zei DORUS; »wie duuvel het heur in 't heufd gebloazen um doar te goan zitten, krek op 't schoftuur! We zullen d'r leeren! Hei BEËRTJE!» riep hij harder: »hier zin we; gêf 't moal moar hier», en BEËRTJE wendde zich om, zag DORUS en AAG, keerde terug op haar weg, overhandigde de aarden potjes, zei: »dag OAG, dag DORUS», en keerde in draf naar de afgelegen boerenwoning weder, waar DORUS' moeder woonde. AAG woonde in DORUS' buurt, en BEËRTJE nam gern OAGS pôtje meê.

»'t Is twoalf», sprak SANTJE. »Jong, KEES, ik wiest niet dat 't al zoo loat was; as 'k geen roazes zou kriegen, dan bleef ik veul liever hier onder 't iepke zitten; 't is hier zoo oarig, 't is.....» maar SANTJE hield op met spreken. Schuins achter zich, hoort ze gepraat, ze ziet om, en bespeurt het paar, 't welk besloten had om 't noenmoal onder den iep te gebruiken, en voorders wat te proaten. DORUS en OAG ze mogten mekoar veur 't zuute en zoere, en 't bittere zelfs wouwen ze deilen in 't lêven.

»KEES zit noast 'r», sprak AAG, terwijl die beiden hoe langer zoo meer den boom naderbij kwamen. »Z'is zeker noar 't derp gewêst um te winkelen, went de klepben steet bij d'r.»

»Doar za'k oarigheid van hebben», fluisterde DORUS, en met een vervaarlijke stem riep hij der rustende toe: »Zoo *Kromhout*, bi'j doar, ge hebt ons zeker gewacht....»

SANTJE schrikte en KEES sprong op, en SANTJE greep het hengsel der klepmand.

„Loat die klepben moar stoan,” riep DORUS lagchend, „ge hebt al ballast genoeg, en ligt dat ’r ’t een of ander inzit dawwe kunnen gebruuken, as we de moes in ’t lief hebben.”

AAG stond te lagchen dat ze schudde. SANTJE kreeg ’n kleur van angst. Ze wist het, DORUS was ’n roare en duk (*) ’n kwoaije. KEES stond te kijken; voor SANTJE antwoorden dát kon hij niet, maar hij bromde zijn eigenaardig, hol geluid tusschen de tanden.

„Toe hörlepiep,” sprak DORUS weder, toen hij met AAG hij den iep op ’t heuveltje stond, „kas nou moar vort, da’s geen plekske veur ou; gleuf moar vrij, de lêge mand za’k oe t’ huusbrenge; verrechtig! ge hebt al zwoarte genoeg.”

DORUS vatte grinnekend de klepmand, en SANTJE schoten de tranen van angst in de oogen, en AAG — AAG was één stuup van ’t lagchen um de oarigheid van DORUS, en de schichtigheid van ’t *kromhout* (wat kos die DORUS toch oarig utpakken en kemiek wêzen!) en KEES — KEES was goeijig van oard, moar um de dood geen bang pestuur

(*) Dikwijls.

en — hij greep de mand, en rukte haar los uit DORUS' handen. — OAG bezweek hoast van 't lagchen, went: » Sjas-sedewiet!» riep DORUS: » Annevandiet! veuruut met z'n beijen!» en — KEES kreeg 'n schop, en SANNE pakte ie by d'r *pokkelkast* (kemieke DORUS!), duwde haar vooruit 't heuveltjen af, en — smak! 't arme kind viel voorover, op 't wêgske; de neus aan 't bloeijen.

Kiek! doar lê ze!

AAG sloeg zich de handen op de knieën van 't lagchen; 't was nie meer uut te houwen! ze bezwiemde, verrechtig! achter de koak (*) en in 't lief: 't deê heur zeer van de lach.

Maar KEES, zie, KEES is er ook nog; hij houdt van vrede en vrindschap zoo lang als 't kan, en aangedaan onregt kan hij verdragen, maar — die zijn liefste beledigt of haar kwaad doet, zal — hoe klein hij ook is — zijn man aan hem vinden. Hoor! SANTJE huilt van pijn en — KEES bedenkt zich geen oogenblik: zijn anders zoo goedige oogen fonkelen; met één fikschen sprong is hij den boozen DORUS genaderd; AAG ziet de woede van SANTJES vriend, en lacht niet meer; neen, ze wordt angstig; zie, KEES schijnt razend; hij heeft den grappigen DORUS bij zijn regterarm gevat, zóó krachtig, dat DORUS schreeuwt en gilt: » Loat

(*) De kaken.

los! lillekert loat los!!" terwijl hij aan zijn tegenpartij met de linkerhand krachtige stooten toebrengt; maar — de gramschap van SANTJES vriend kent geen palen; voor een oogenblik laat hij zijn vijand los, maar slechts om hem terstond daarop weder en, zoo mogelijk, nog krachtiger te bespringen. Men zou het niet gedacht hebben, maar KEES is DORUS in vlugheid en sterkte de baas. AAG lacht in 't geheel niet meer, maar roept en schreeuwt om hulp, en, vreezende dat KEES haar 't lagchen van straks mede zal betaald zetten, laat zij haar vriend in den steek en loopt, al wat ze looplen kan, 't mooie wêgske af.

De nare geluiden van den stomme vermengen zich met de smartkreten en de verwenschingen, die door SANTJES beleediger worden uitgestooten, en te midden van dat rumoer — op 't anders zoo mooie en vrêejige plekske — klinkt een andere stem:

't Is SANTJE, die, opgestaan, haar KEES op 't dringendst vermaant om los te laten en liever bij haar te komen. »KEES! KEES!! kom hier!" roept ze luide, en KEES — hij schijnt onwillig, maar toch — 't smeeken zijner liefste treft hem in 't hart; hij laat den beleediger los, snelt op de liefste toe, en wil haar liefkozen omdat ze zoo'n dikken neus van de val het gekrêgen; maar SANTJE weert hem af: »Nee KEES, 't is slecht um zoo vuul te wêzen,"

zegt ze op half verwijtenden toon. »Kwoad um kwoad, dat geet niet. Loop moar op huus oan.»

Wij gelooven niet dat de Betuwsche ridder geheel op de hoogte was, om de waarheid der bestraffing te gevoelen — daar behoort ook veel toe — en SANTJE verstond de taal die hij sprak, kreeg medelijden met den anders zoo goeijigen KEES en zei: »Nou wacht moar.»

't Was met haastigen tred dat SANTJE — die den boezelaar tegen haar gezwollen neus hield gedrukt, DORUS naliiep. Wat hinkte DORUS en wat liep ie roar, met den regter erm in de hugt.

»DORUS! — DORUS!»

»Wat mo'j!?»

»'t Spiet me, DORUS, dat KEES oe zoo onmundig (*) op lief is gejoan.»

»Den weerlich! as k'm t' oavend of mergen onder 't schot krieg, dan geet ie. Verdrêide!»

»KEES kos niet zien, dai'j mien kwoad deê.»

»Gij hitste hum oan! den rakkert!» riep DORUS, en hij gilte: »o! o!» want de pien was onmundig en hij hinkte op het eene been, terwijl hij de regter mouw van zijn hemdrok naar boven streck: »Of 't ook roak was gewêst!!!»

(*) Onmundig: niet om (met den mond) uit te spreken.

't Was tijd voor SANTJE om naar huis toe te gaan, hoog tijd, want, véúr twoalven had ze d'r wêzen motten. Moeder had sloat (*) veur 't middagmaal en — SANTJE had de êkflesch met êk (†) in de klepben. Ze had zich toch al verloot en 't was met 't lillikke spul van zoo straks, ver over den tied geloopt. t' Huus zou ze roazes kriegen (§) moar — wat schraauwde DORUS! kiek, doar liet ie zich zakken op den grond, en, met 't heufd viel ie in 't korn. »Och heer,” dacht SANTJE, »hij's zoo wit as 'n doek..... Zit 'r geen bloed oan z'n hemdrek....? êk is 't beste... gunds in de gruppel steet woater..... hê! mien neus!
 »Hier, DORUS, ruuk is, snuuf moar is goed! Da's oangekommen oan oe erm; KEES is anders zoo goeijig”, en 't meisje deê haar halsduukske af, maakte 't nat met den êk, sloeg 't om den arm van haar vijand en liet 'm nog is ruuken. DORUS, die van schrik en pijn buuten westen was geraakt, sloeg de oogen op, zag SANTJE bij zich staan, voelde den êk in de bekomen wonde bieten en riep baloorig: »Loop heer met oe fiesefoasen,” trok den doek los dien SANTJE hem om den arm had geslagen, en wierp haar dien met de woorden: »Hang 'r oe KEES oan op”, voor de voeten.

(*) Salade. (†) Azijn. (§) Beknord worden.

't Was minder van de pijn aan haar neus, dan van iets anders, dat SANTJE de troan in de eugskes kreeg; ze zei geen spier, ze raapte den halsdoek op, kniepte een: »bêterschap DORUS!» uut de keel, ging naar den iepenboom, zei tegen KEES: »Goai meê?» en, soam goengen ze op den meulen oan: 't wêgske was lang zoo mooi niet; 't onder den iep: geen oarig plekske meer.

Toen SANTJE t'huis kwam, kreeg ze geen roazes: umdat ze zoo slecht was te pas gekomen. »In 't vervolg nie-meer oanleggen met 't *jong* volk; 't wil van 'n kromme toch niet gedaon wêzen!»

Of 't van den schrik of van de bekomene wonden was, wist SANTJE niet, maar zooveel kwam zij te weten, dat DORUS MEIJER, al acht doag answiet, van 't wark had t'huus motten blieven. Vrouw MEIJER, — z'n moeder — was 'n mins van 'n zwak pestuur en onbekwoam um 'n cent te verdienen.

SANTJE was handig in de melkerij. 't Botterkneën was heur arbeid, en van ielk pond botter dat 'r verkocht wier, had SANTJE 'n stuuver: of ze geldig was of niet, dat deê 'r niet toe.

't Is avond — nog niet heel duuster, moar toch oavend. Zie, daar gaan ze weder 't wêgske af, SANTJE en KEES;

ge meint um 'n deunje te vrijen? Nee — kiek, ze doen dezelfde reis als de straks vertelde: noar 't derp; bij den bakker-kruidenier koopen ze brood, en gort, en 'n stukske spek, en andere dinger. Ze komen den winkel uit. Welken weg...? Niet naar huis. — Links slaan ze af, de karkstroat in (*). 'n Honderd trêen wiet (†) woont AAG — OAG, die 't met DORUS wel wist!

AAG zat voor de deur errappels te schellen.

»G'n oavend soam!» zegt SANTJE, en voegt er bij: »woont DORUS MEIJER niet gunds in dat huske?»

»Woarum?» vraagt AAG.

»Och heur is,» herneemt SANTJE: »ze zeijen dat ie niet warken kos van wêgens dat KEES 'm....»

»Schei moar uut!» roept AAG, »as DORUS bêter is, dan zal ie KEES den hals wel brêken.»

KEES, die op den achtergrond was gebleven en door de vallende duisternis bijna onzichtbaar was, deed zijn schor geluid klinken, als wilde hij zeggen: »KEES is 'r ook nog.»

(*) Men denke hier niet aan een stads- of regelmatige dorpsstraat. De straten der Betuwsche dorpen zijn veelal slechts *wegen* tot de gemeente behorende; het aantal woningen aan die straten gelegen, is zeer verschillend; maar, op weinige uitzonderingen na, liggen ze toch altijd op afstanden, door boomgaarden, tuinen of bouw- en weilanden, van elkander gescheiden.

(†) Schreden ver.

AAG hoorde het en — bestierf van schrik. »Wat wou'j...?» zei ze haastig tot SANTJE.

»Da'j dees spulles oan DORUS' moeder brogt,» klonk het antwoord. »Vrouw MEIJER is te vrak um te warken; DORUS verdient geen spier; moar weetje... niet zeggen dat ik 't gebrogt heb.»

AAG keek onneuzel.

»Begriep ie 't niet?» zei SANTJE.

Begriepen! OAG *begreep* 'r niks van; moar verstoan had ze 't best. Ze zou 't bezurgen.

»G'n oavend OAG.»

»Nacht soam!» zei de deerne; moar begreep 'r niks van.

Niks!! Had die gedrêide lillekert in DORUS zenie? Wou z'm lokken....? Dat kos niet, dan had ze 't eiges gebrogt en had ze d'r noam niet verzwegen. Onbegriepe-lik! 'n vremde SANTIP!»

Met den volgeladen boezelaar treedt AAG de hut der weduwe MEIJER binnen. DORUS ligt in de bedsteê; hij ziet bleek.

»Vrouw MEIJER en DORUS, doar hei'j nou 's wat van mien,» zegt AAG: »die spoart die bewoart, en die bewoart die het wat.»

»Heere! minsen!» zegt de weduw.

»Lieve dern!» klinkt het uit de bedsteê.

„Méér as wel,” zegt AAG, „gebruuk ze met luste; en DORUS, nou zie’j toch, da’k oe niet in de stêk loat.”

„Da’s lang vergêten,” klinkt het weder uit de bedsteê; „OAG, loa’k oe kussen.”

AAG weigerde niet, en toen DORUS heur gekust had en ze nog wat gepraat hadden, zei ze: „Bêterschap DORUS; en genacht vrouw MEIJER,” en ging en lachte: DORUS was niet kwaad meer, umdat ze, in steê van te helpen veur KEES op den hoal was gegoan.

Vijf dagen na dien avond haalde AAG de waschtob binnen ’s huus, toen ze SANTJE nogmaals op haar ouders huuske zag toetreden. ’t Zelfde, krek ’t zelfde! en de meid as ’n bellefleur zei tot de lillikke SANNE: „Dern, *gij* bint de beste!”

„Hèt ’t veurige voldoan?” vroeg SANTJE; „en hoe geet ’t met DORUS?”

„Nou òf ’t,” zei AAG, „en bêter geet ’t ook wat.”

Tien minuten later, toen SANTJE haast bij den iep op ’t heuvelje was, zei DORUS, die ’n uureke óp had gezeten en pas weêr in de bedsteê lag: „OAG, God zal ’t oe loonen!! Regt! mooi van binnen en mooi van buuten.... OAG, loa’k oe kussen!”

AAG gaf haar DORUS zijn zin.

„Hei’j ’t kromhout al weêr gezien?” vroegde DORUS icts later.

't Meisje kon toch goedschiks om de »kemiekgheid» niet lagchen. »Nee.... joa....» zei ze, »moar êfkes (*)....»

Acht dagen later zat vrouw MEIJER in 't schemeruur te spinnen — dat kos ze nog zoo'n bietje; — en DORUS was bêter, veul bêter, en zat voor 't kleine venster op stroat te kieken.

Gunds bij de wilgen liep KEES!!! wel verduuveld! »Moe-der, lang (†) mien de goavel (§)!» riep DORUS, en trok de knip van het venster, en stiet het open naar buiten

De oude vrouw keek verwonderd, maar — DORUS keek — ook — ver — won — derd! Om KEES en de goavel dacht hij niet meer; hij zag..... SANTIP, de gedrêide. Ze kwiem den hoek um, 'n mand oan heur erm, — — bij 't huuske van OAG hiew ze stil — ze klopte op de deur — OAG kwiem noar buuten ('t was hoast te duuster um goed te zien) — OAG zag dees kant uut — ze goengen 'n beetje op zied — SANTJE deê, uut de mand, 't een en ander in OAGJES slop (*) en — SANTJE goeng heer.

»Wel verduuveld!» zei DORUS. — »Wat blief?» vroeg de moeder. — »Niks,» zei DORUS, trok 't venster weêr toe, en — kort daarna kwam AAG met een welgevulden boeze-
laar binnen.

Toen de meid as 'n bellefleur 'n half uur later de

(*) Eventjes. (†) Geef. (§) Hooivork. (*) Boezelaar.

woning verliet, toen zag z'r uut — as 'n rooije pardies (*), en ze, wist, dat DORUS 't land as 'n stier oan 'r had, went: knoopendrêeijen van andermans botten, doar had ie 't zoer oan. 's Nachts had DORUS de koorts — moar — 's and'ren dag 's mergens was ie bêter; heel *heel* veul frisser.

Drie verreldeeljoars noaderhand, had de iep op 't wêgske splinterneije bloodjes, en, op 'n zonnige mergen zoaten 'r drie op 't heuvelje. Zie, 't zijn twee vijanden, die zich hebben verzoend: DORUS en KEES, en tusschen hen in, zit kromme SANTJE.

» Mooi van binnen! of 't ook bêter is dan mooi van buuten, » zegt DORUS: » SANTJE, 'k heb oe liever as lief, loa'k oe kussen! »

En KEES!? KEES bromde geen spier, en kwiespelde met zien steert: die SANTJE kwoad deê, *die* zou ie te lief, moar, die 'r kuste, *die* beet ie niet.

Voader MULDER zei »joa, » Moeder MEIJER zei geen »nee», went — ze was in 't leste van Louwmoand gesturven. SANTJE had al lang: »Joa DORUS, » gezeid, »joa, a'j moar trouw bint as KEES. »KEES, mien beste KEES! woar bi'j dan, woar is de hond dan?»

(*) Paradijsappel.

1859.

KEES kwiespelde en kwiespelde met zien steert, dat 't zoo'n schik en oard had.

Wat zeiden ze in 't dorp?

De mooie OAG had heur eiges, as slecht van inhoud doen kennen: Mooi weêr speulen van anderman's meêwoarigheid! — AAG treurde: d'r was 'r geen, die in steê kwam van DORUS.

De lillikke SANNE was best van binnen! Die heur erst beschimpte, kreeg heur lief as zien vrouw. DORUS leerde heur hartje kennen; den bogchel zag ie nie meer.

Moar — „glad van binnen en knap van buuten, da's toch *nog* bêter,” zeijen de jongens; „'t lillikke stoot af, en duut oe onregtveerdig wêzen; de mins blijft mins — 't oog wil óók wat.”

Lezer, 't was geen Betuwsche novelle, 't was maar 'n Betuwsch vertelselje.

Zeer geachte redacteur van den Gelderschen — vijftwintigjarigen — volksalmanak! uw pleegkind ziet er dit jaar wat knapper uit: 't Oog wil óók wat.

Sept. 1858.